

Ven! Nu er jo alting godt, ikke sandt? Er det ikke? Kom, saa vil vi følges hjem til dig for at tale med dine Forældre . . . Kom!“

Disse Ord vakte hende.

„De maa ikke gaa med mig,“ sagde hun hurtigt, idet hun rettede sig og med Bagen af Haanden strøg sig over de forgrædte Øjne.

„Men hvorfor? . . . Vil du ikke, at nogen skal se os, før vi har talt med dine Forældre? Naa, maaske har du Ret. Saa skilles vi her . . . det er jo blevet silde. God Nat da, Hansine! Men i Morgen kommer jeg til dig; saa skal vi tale rigtig meget med hinanden.“

Hun var allerede paa Vejen bort fra ham, da han med bedende Stemme kaldte hende tilbage.

„Du vil da ikke gaa fra mig uden at sige mig Farvel?“

Hun vendte sig om og rakte ham mekanisk sin Haand. Han tog den mellem bægge sine og trykkede den med Ømhed til sine Læber.

Da brød al hendes Graad og Fortvivlelse op paa ny; hun vendte sig hastigt og skyndte sig bort.

Han stod et Øjeblik raadvild. Skulde han virkelig forlade hende saaledes?

Han fulgte efter hende.